

Arrest

nr. 228 791 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:

3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Isabelle FONTIGNIE
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. HARDY *loco* advocaat I. FONTIGNIE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 15 september 2015 en hebben zich een eerste maal vluchteling verklaard op 17 september 2015.

Op 25 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nrs. 201 987 en 201 988 van 30 maart 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers.

1.2. Zonder België te verlaten dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming (eerste volgend verzoek om internationale bescherming) in op 29 mei 2018.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van deze tweede verzoeken om internationale bescherming op 27 augustus 2018. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Op 20 februari 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 217 131 tot de vernietiging van de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu kwam vast te staan dat de commissaris-generaal zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers' regio van herkomst, met name de provincie Kabul, gebaseerd heeft op informatie van december 2017 en dit rapport geen beschrijving omvatte van de huidige stand van het conflict in Afghanistan.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam vervolgens op 29 maart 2019 de beslissingen tot niet-ontvankelijk volgende verzoeken in hoofde van verzoekers.

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjieks-Pashtoense afkomst en geboren in het dorp Lalander, district Chaharasyab, provincie Kabul. U bent gehuwd met L. M. (O.V. 8.125.617) en samen hebben jullie twee kinderen. Op 17 september 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde twee jaar als chauffeur voor het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani te hebben gewerkt en daardoor problemen te hebben gekend met de taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u toen uw taskara neer, de taskara van uw echtgenote, de taskara van uw dochter, uw rijbewijs, een opleidingscertificaat "Introduction to close protection", een bevestigingsbrief van het parlamentslid waarvoor u werkte en de briefomslag waarin de documenten naar u werden opgestuurd. In het kader van uw eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 25 juli 2017 zowel voor u als uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd geacht aan uw werkzaamheden voor het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani en aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 30 maart 2018 (Arrest nr. 201987).

U diende samen met uw echtgenote op 29 mei 2018 een eerste volgend verzoek in, waarbij u verklaart België niet te hebben verlaten. Om uw werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani te bewijzen haalt u aan een videoboodschap via Messenger te hebben ontvangen waarin het parlamentslid bevestigt dat u met hem hebt samengewerkt. Ook legt u een boodschap via Messenger neer van Nasir Ahmad Ghoryani waarin hij verklaart dat u zijn chauffeur was en dat u om veiligheidsredenen het land diende te ontvluchten. Tot slot legt u een foto neer van uzelf met enkele veiligheidsmedewerkers van het parlement, toen jullie een opleiding kregen. U haalt aan dat omwille van u uw broer na uw eerste verzoek om internationale bescherming gedood werd door de taliban, omdat u uw belofte met hen samen te werken niet was nagekomen. Om die reden vreest u ook dat uw kinderen bij terugkeer vermoord of ontvoerd zullen worden. Uw echtgenote verwijst in het kader van haar volgend verzoek naar dezelfde elementen als u. Zij legt een medisch attest neer over haar ziekenhuisopname in juli 2018 omwille van suïcidale neigingen.

Op 27 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk. In het kader van uw beroep tegen deze beslissing bij de RVV voegde u in uw verzoekschrift "foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani" toe. In haar arrest van 20 februari 2019 vernietigde de RVV de beslissing van het CGVS omdat het CGVS zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst, met name de provincie Kabul, gebaseerd had op het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017. Dit rapport bevatte geen beschrijving van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Bijgevolg was het voor de RvV onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van uw tweede verzoek moet worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste verzoek baseerde en er verder op bouwt. U benadrukt uw werkzaamheden voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani en verklaart daarvoor nog steeds de taliban te vrezen. U haalt aan dat uw broer recent gedood werd als gevolg van uw problemen met de taliban en vreest om die reden ook dat uw kinderen ontvoerd of gedood zullen worden bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek, d.d. 17.07.2018, vraag 15, 21). Wat deze elementen betreft moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde tewerkstelling als chauffeur van het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani en dus ook niet aan uw vervolgingsfeiten dat daarin hun oorsprong vinden en er onlosmakelijk met verbonden zijn. Bovendien werden die feiten op zich ook ongeloofwaardig geacht. De motieven van het CGVS werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Tegen deze beslissing hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani poogt u in het kader van uw tweede verzoek te staven met een verwijzing naar een videofragment, een Messengerbericht en "foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani", die u toevoegde aan uw verzoekschrift. Er dient echter te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek soortgelijke elementen hebt neergelegd. Ook tijdens uw eerste verzoek legde u namelijk een bevestigingsbrief van Nasir Ahmad Ghoryani neer. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde het CGVS en bevestigde de RvV dat zo'n berichten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling zeer makkelijk te verkrijgen zijn, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Nasir Ahmad Ghoryani verwijst in het Messengerbericht zelfs naar uw asielprocedure in België. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze stukken dan ook hun objectieve

bewijswaarde. De foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani zeggen evenmin iets over uw eventuele tewerkstelling voor deze man en doen dan ook geen afbreuk aan de gemaakte vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek.

De dood van uw broer haalde u bovendien reeds aan tijdens uw beroep bij de RvV, die oordeelde in haar arrest dat, als al zou worden aangenomen dat uw broer daadwerkelijk overleden zou zijn, uit het niets blijkt dat dit zou zijn omwille van uw problemen met de taliban.

De foto waarop u afgebeeld staat op een opleiding voor veiligheidspersoneel toont dan weer niet aan wanneer en in welke omstandigheden deze foto genomen werd. Deze foto zegt bovendien niets over uw eventuele werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani en uw problemen daardoor.

Inzake de psychische problemen van uw echtgenote, die worden gestaafd met een medisch attest waarin melding wordt gemaakt van suïcidale neigingen, moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen haar gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daarbij dient te worden vermeld dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw echtgenote dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het volgend verzoek van uw echtgenote L. N. (O.V. 8.125.617) eveneens niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Badel (district Narang, provincie Kunar). U bent opgegroeid in het district Surobi, provincie Kabul. U bent gehuwd met G. M. N. (O.V. 8.125.617) en samen hebben jullie twee kinderen. Sinds jullie huwelijk woont u bij uw echtgenoot in Lalander, Chaharasyab, provincie Kabul.

Op 17 september 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, samen met uw echtgenoot. Uw echtgenoot verklaarde twee jaar als chauffeur voor het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani te hebben gewerkt en daardoor problemen te hebben gekend met de taliban. Ter ondersteuning van jullie verzoek legden jullie toen jullie taskara neer, de taskara van uw dochter, uw echtgenoot zijn rijbewijs, zijn opleidingscertificaat “Introduction to close protection”, een bevestigingsbrief van het parlamentslid waarvoor hij werkte en de briefomslag waarin de documenten werden opgestuurd. In het kader van jullie eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 25 juli 2017 zowel voor u als uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd geacht aan zijn werkzaamheden voor het parlamentslid Nasir Ahmad Ghoryani en aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 30 maart 2018.

U diende samen met uw echtgenoot op 29 mei 2018 een eerste volgend verzoek in, waarbij u verklaart België niet te hebben verlaten. Om zijn werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani te bewijzen halen jullie aan een videoboodschap via Messenger te hebben ontvangen waarin het parlamentslid bevestigt dat uw echtgenoot met hem heeft samengewerkt. Ook legt uw echtgenoot een boodschap via Messenger neer van Nasir Ahmad Ghoryani waarin hij verklaart dat uw echtgenoot zijn chauffeur was en dat hij om veiligheidsredenen het land diende te ontvluchten. Tot slot legt uw echtgenoot een foto neer van hemzelf met enkele veiligheidsmedewerkers van het parlement, toen zij een opleiding kregen. U haalt aan dat omwille van uw echtgenoot zijn problemen zijn broer gedood werd door de taliban en dat u vreest dat ook u, uw echtgenoot en kinderen vermoord zullen worden. U legt in het kader van uw tweede verzoek een medisch attest neer over uw ziekenhuisopname in juli 2018 omwille van suïcidale neigingen.

Op 27 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk. In het kader van jullie beroep tegen deze beslissing bij de RVV voegden jullie in jullie verzoekschrift “foto’s betreffende Nasir Ahmad Ghoryani” toe. In haar arrest van 20 februari 2019 vernietigde de RVV de beslissing van het CGVS omdat het CGVS zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, met name de provincie Kabul, gebaseerd had op het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017. Dit rapport bevatte geen beschrijving van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Bijgevolg was het voor de RVV onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Uit uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en de door u neergelegde medische documenten in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u suïcidale neigingen vertoont, daardoor gehospitaliseerd werd, en twee maanden zwanger bent (verklaring volgend verzoek, d.d. 09.08.2018, vraag 17; vragenlijst "bijzondere procedurele noden"). Uit niets blijkt echter dat u omwille van uw hospitalisatie of zwangerschap geen afdoende verklaringen zou hebben kunnen afleggen bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw volgend verzoek volledig steunt op de elementen die door uw echtgenoot G. M. N. (O.V. 8.125.617) werden uiteengezet (verklaring volgend verzoek L. N., d.d. 09.08.2018, vraag 15, 18, 19). Zijn tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Na het voorgaande dient besloten te worden dat ook uw volgend verzoek niet-ontvankelijkheid wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, "*onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*", alsook een appreciatiefout.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben voorgelegd die ertoe leiden dat hun verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: een uittreksel uit het rapport "*EASO Country of Origin Information Report*" van mei 2018, p. 96-100 (stuk 3), een uittreksel uit de COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul City*" van 24 april 2018, p. 9-13 (stuk 4), "*foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani*" (stuk 5), een informatieve brochure voor asielzoekers over de asielprocedure en opvang in België (stuk 6), een document "*introduction to close protection*" als bewijs van verzoekers opleiding bij de Amerikanen (stuk 7) en een e-mailbericht van 5 maart 2019 (stuk 8).

Op 25 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 162-167 en het rapport "*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Op 7 oktober 2019 maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen over: foto's van het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani (stuk 1), een attest van psychologische opvolging van verzoekster (stuk 2) en een bundel van 12 onderdelen aangaande de recente informatie over de veiligheidssituatie in Kabul (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die

beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekers werden geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden als chauffeur voor het parlementslid Nasir Ahmad Ghoryani en bovendien werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban, waarop verzoekster zich tevens steunde en bovendien werd vastgesteld dat verzoekers regio van herkomst niet gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

Bij arrest nrs. 201 987 en 201 988 van 30 maart 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers vluchtrelaas, waar verzoekster zich volledig op steunde, ongeloofwaardig was en dat zij bij een terugkeer naar hun regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van hun huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekers op dezelfde motieven steunen die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, meer bepaald houden zij vast aan hun verklaringen over de werkzaamheden van verzoeker als chauffeur en de daaraan gekoppelde problemen met de taliban. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn broer gedood werd door de taliban omdat hij zijn belofte om met hen samen te werken niet was nagekomen. Daarnaast vreest hij om die reden ook dat zijn kinderen bij terugkeer vermoord of ontvoerd zullen worden.

Ter ondersteuning van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers nog volgende documenten voor: een videoboodschap via Messenger, een boodschap via Messenger, een foto van verzoeker met enkele veiligheidsmedewerkers van het parlement en een medisch attest van verzoekster over haar ziekenhuisopname in juli 2018.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van deze tweede verzoeken om internationale bescherming op 27 augustus 2018. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Op 20 februari 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 217 131 tot de vernietiging van de voormelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu kwam vast te staan dat de commissaris-generaal zich voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers' regio van herkomst, met name de provincie Kabul, gebaseerd heeft op informatie van december 2017 en dit rapport geen beschrijving omvatte van de huidige stand van het conflict in Afghanistan. Er werd evenwel vastgesteld dat de door verzoekers voorgelegde bijkomende

elementen, meer bepaald een video en foto's geen afbreuk konden doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van hun vluchtmotieven.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam vervolgens op 29 maart 2019 de thans voorliggende beslissingen tot niet-ontvankelijk volgende verzoeken in hoofde van verzoekers. In deze bestreden beslissingen worden verzoekers hun volgende verzoeken om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) zij opnieuw verwijzen naar elementen waarop zij zich in het kader van hun eerste verzoek baseerden en hierop verder bouwen, doch deze elementen in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming reeds ongelooftwaardig werden geacht; (ii) met betrekking tot het voorgelegde videofragment, Messengerbericht en "foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani" moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek soortgelijke elementen heeft voorgelegd en daar reeds werd geoordeeld dat zulke berichten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan geen bewijswaarde kunnen worden toebedeeld, alsook dat in het Messengerbericht expliciet verwezen wordt naar verzoekers asielpcedure in België, hetgeen duidt op het gesolliciteerd karakter ervan en de foto's niets zeggen over verzoekers eventuele tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani; (iii) uit niets blijkt dat de dood van verzoekers broer te maken zou hebben met verzoekers voorgehouden problemen met de taliban; (iv) de foto waarop verzoeker staat afgebeeld op een opleiding voor veiligheidspersoneel niet aantoot wanneer en in welke omstandigheden deze werd genomen en bovendien niets zegt over zijn eventuele werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani en de problemen die hieraan verbonden zouden zijn geweest; (v) inzake de psychische problemen van verzoekster moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen haar gezondheidstoestand enerzijds en de door hen aangehaalde feiten waardoor zij Afghanistan hebben verlaten anderzijds en medische problemen bovendien geen verband houden met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of inzake de toekenning van subsidiaire bescherming en (vi) er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoekers geen bewijs leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul.

2.3.5 Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven.

Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiteenzetten van een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde wettelijke bepalingen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Aangaande het videofragment dat via Messenger werd verzonden, moet worden opgemerkt dat in 's Raads arrest nr. 217 131 van 20 februari 2019 dienaangaande reeds werd vastgesteld als volgt:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partijen wat betreft de door hen bijkomende elementen, met name een video en foto’s, niet verder komen dan het volharden in de bewijswaarde ervan, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zo wordt in de bestreden beslissingen op correcte wijze het volgende opgemerkt:

“Uw tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani poogt u in het kader van uw tweede verzoek te staven met een verwijzing naar een videofragment en een Messengerbericht. Er dient echter te worden opgemerkt dat u reeds in het kader van uw eerste verzoek soortgelijke elementen hebt neergelegd. Ook tijdens uw eerste verzoek legde u namelijk een bevestigingsbrief van Nasir Ahmad Ghoryani neer. In het kader van uw eerste verzoek oordeelde het CGVS en bevestigde de RvV dat zo’n berichten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling zeer makkelijk te verkrijgen zijn, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Nasir Ahmad Ghoryani verwijst in het Messengerbericht zelfs naar uw asielpcedure in België. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze stukken dan ook hun objectieve bewijswaarde.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekende partijen nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekende partijen en de door hen bijgebrachte nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.”

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift nog benadrukken dat zij de meest betrouwbare bron hebben proberen te vinden, *in casu* een video, dat niet automatisch geconcludeerd mag worden tot de onbetrouwbaarheid van documenten op basis van het gesolliciteerde en particuliere karakter ervan en het feit dat Nasir zelf de video heeft ingesproken en dit zeker niet tegen betaling gebeurde omdat Nasir zeer vermogend is en verzoeker over geen enkel financieel middel beschikt in België, dient te worden benadrukt dat zij zich opnieuw beperken tot het volharden in de bewijswaarde van de door hen voorgelegde video. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een video alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie biedt wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze een eventueel onderzoek naar de authenticiteit van de door hen voorgelegde video een ander licht zou werpen op de appreciatie van hun volgend verzoek om internationale bescherming. De video bevat derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers voorgehouden werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani, laat staan van de problemen die verzoeker hierdoor zou hebben gekend. Ook de foto’s van het parlamentslid (stuk 1) die verzoeker met zijn aanvullende nota van 7 oktober 2019 overmaakt (rechtspiegingsdossier, stuk 10) kunnen geen ander licht werpen op de voormelde vaststellingen en overwegingen. Uit de foto’s kan immers geenszins verzoekers tewerkstelling voor deze persoon blijken, noch kan hieruit worden opgemaakt dat de eerder door hem voorgelegde video authentiek is.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedeeltelijk zou erkennen dat verzoeker een opleiding voor veiligheidspersoneel heeft gevolgd en de door hem voorgelegde foto aangaande die opleiding dan ook minstens aantoonde dat deze door Amerikanen aan hem werd gegeven, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen slechts wordt vastgesteld dat uit de foto niet kan blijken wanneer of in welke omstandigheden deze werd genomen en deze bovendien allerminst iets zegt over verzoekers werkzaamheden voor Nasir Ahmad Ghoryani en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend. De argumentatie in het verzoekschrift dat de foto ten minste aantoonde dat een opleiding door Amerikanen werd gegeven aan verzoeker waarbij hij leerde hoe hij mensen in bescherming moest nemen, kan geenszins overtuigen. De Raad benadrukt dat privéfoto’s geen bewijs vormen van de voorgehouden feiten aangezien foto’s in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De foto bevat derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers opleiding voor veiligheidspersoneel, laat staan dat deze zijn tewerkstelling voor Nasir Ahmad Ghoryani en zijn problemen met de taliban omwille van deze tewerkstelling zou kunnen aantonen.

In zoverre verzoekers in dit verband nog hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele vraag aan verzoeker heeft gesteld met betrekking tot deze foto van een opleiding voor veiligheidspersoneel en verzoeker bijgevolg niet de kans heeft gekregen om informatie te verschaffen, dient erop gewezen dat uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 5, verklaring volgend verzoek *d.d.* 17 juli 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit wordt eens te meer bevestigd nu verzoeker zelf een uittreksel bijbrengt van de informatieve brochure voor asielzoekers over de asielprocedure en opvang in België (verzoekschrift, stuk 6), waarin dit expliciet staat te lezen.

Alwaar verzoekers nog verwijzen naar het document "*Introduction to Close protection*", dat tevens wordt gevoegd aan het verzoekschrift (stuk 7), wijst de Raad erop dat verzoekers dit stuk in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben voorgelegd en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de arresten nrs. 201 987 en 201 988 heeft geoordeeld dat dit document niet in staat was om de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen en deze beoordeling als vaststaand dient te worden beschouwd, nu verzoekers geen bewijselementen voorleggen die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Ook met betrekking tot de "*foto's betreffende Nasir Ahmad Ghoryani*" (verzoekschrift, stuk 5) werd reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 217 131 van 20 februari 2019 geoordeeld dat dit geen element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de gezondheidstoestand van verzoekster - in het door hen voorgelegde medisch attest (zie administratief dossier, map 'Documenten') wordt van suïcidale neigingen gewag gemaakt en wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster op dat ogenblik twee maanden zwanger is en in het door hen voorgelegde psychologisch attest van 11 juli 2019 (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 10) wordt gewezen op verzoeksters lichamelijke klachten ten gevolge van spanning, waaronder hoofdpijn, alsook verzoeksters psychologische toestand ten gevolge van hun situatie als gezin zonder papieren -, benadrukt de Raad dat uit de attesten niet kan blijken wat de oorzaak is van haar gezondheidsklachten, laat staan dat deze klachten het gevolg zouden zijn van de door hen voorgehouden problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoeker als chauffeur. Bovendien wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedures, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laten waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat uit niets blijkt dat de dood van verzoekers broer te maken zou hebben met verzoekers voorgehouden problemen met de taliban. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, dat bijdraagt aan het besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet in aanmerking komen, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoekers erop wijzen dat zowel uit de UNHCR-richtlijnen, alsook het arrest nr. 217 609 van 27 februari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul omwille van de “*negatieve trends*” wat betreft de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul en de “*overdreven urbanization*” aldaar en zij dienaangaande verwijzen naar de e-mail van hun advocaat van 5 maart 2019 (verzoekschrift, stuk 8), dient er te worden benadrukt dat - daargelaten de vaststelling dat de precedentwerking in het Belgische recht niet aanvaard wordt - *in casu* allerminst toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid waarin artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet om geen subsidiaire bescherming te bieden indien er in het land van herkomst een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is, nu verzoeker zelf afkomstig is van de provincie Kabul. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster, hoewel zij geboren is in het dorp Badel, district Narang in de provincie Kunar, opgroeide in het district Surobi in de provincie Kabul en sinds haar huwelijk samen met haar echtgenoot in Lalander, Chaharasyab in de provincie Kabul heeft verbleven, zodat in haar hoofde de provincie Kabul als regio van herkomst kan worden beschouwd en bijgevolg eveneens de veiligheidssituatie aldaar dient in rekening te worden gebracht om na te gaan of er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande. De grieven van verzoekers hierover zijn dan ook niet dienstig.

Zo verzoekers nog verwijzen naar een arrest van 7 februari van het Finse Hooggerechtshof dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoekers verduidelijken bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers betogen voorts dat zij bijna niemand hebben in de provincie Kabul om hen te helpen, dat het gezin van verzoekers zus zelf moeilijkheden heeft om zichzelf te onderhouden en het voor verzoeker bovendien onmogelijk is om opnieuw werk te vinden. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij een terugkeer naar Afghanistan zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de (socio-economische) situatie in Kabul kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Voor het overige beperken verzoekers zich tot het louter betwisten van dit besluit, het aanhalen en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit en verwijzen naar rapporten, waarvan sommigen werden toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-4) en anderen werden toegevoegd aan hun aanvullende nota van 7 oktober 2019 (stuk 3 van rechtsplegingsdossier, stuk 10), waarmee zij niet aantonen dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat

de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn of is zelfs deels dezelfde informatie als deze waarop voormelde analyse is gesteund.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER